

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Traducerea și permisiunea de republicare au fost oferite sub autoritatea Direcției Generale Agent Guvernamental, Ministerul Justiției al Republicii Moldova (justice.gov.md). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

The present text and the authorisation to republish were granted under the authority of the Governmental Agent's General Department from the Ministry of Justice of the Republic of Moldova (justice.gov.md). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Direction générale de l'Agent gouvernemental du Ministère de la Justice de la République de Moldova (justice.gov.md). L'autorisation de republier cette traduction a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

SECȚIA A TREIA

CAUZA DRAGOSTEA COPIILOR - PETROVSCHI - NAGORNII c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 25575/08)

HOTĂRÎRE *(cu privire la fond)*

STRASBOURG

13 septembrie 2011

Acestă hotărîre va deveni definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției. Poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Dragostea Copiilor - Petrovschi - Nagornii c. Moldovei,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Treia), în Camera
compusă din:

Josep Casadevall, *Președinte*,
Corneliu Bîrsan,
Alvina Gyulumyan,
Ján Šikuta,
Luis López Guerra,
Nona Tsotsoria,
Mihai Poalelungi, *judcători*,
and Santiago Quesada, *Grefierul Secției*,
Deliberînd la 23 august 2011 în ședință închisă,
Pronunță următoarea hotărîre, care a fost adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea (nr. 25575/08) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”) unei companii înregistrate în Moldova, Dragostea Copiilor - Petrovschi - Nagornii (“compania reclamantă”), la 13 mai 2008.

2. Compania reclamantă a fost reprezentată de către dl V. Gribincea, avocat care își desfășoară activitatea în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl V. Grosu.

3. Compania reclamantă a pretins, în special, o încălcare a dreptului la un proces echitabil de către un "tribunal instituit prin lege", pe motiv că judecătorul raportor a fost schimbat în pofida prevederilor legale. Compania reclamantă, de asemenea, sa plîns că dreptul său la un proces echitabil și dreptul său la respectarea bunurilor sale a fost încălcat ca urmare a anulării ilicite a hotărîri judecătorești definitive în favoarea sa.

4. La 5 februarie 2009 Curtea decide să înștiințeze despre cerere Guvernului. De asemenea, s-a decis să se pronunțe cu privire la admisibilitatea și fondul cererii în același timp (articolul 29 § 1).

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI.

5. Compania reclamantă, care administrează o școală primară din Chișinău, a fost parte la o acțiune civilă în 2001. Prin hotărîrea Judecătoriei sectorului Rîșcani din 25 iulie 2001, compania reclamantă a fost obligată să achite dlui M. 78 400 dolari SUA.

6. La o dată nespecificată în 2006, dl M. a prezentat titlul executoriu la Departamentul de Executare a hotărîrilor judecătorești pentru executarea hotărîrii din 25 iulie 2001. Cu toate acestea, documentul executoriu a fost respins din motivul expirării termenului de prescripție. Prin scrisoarea din 4 mai 2006, domnul M. a fost informat că nici un document executoriu privind hotărîrea din 25 iulie 2001 nu a fost prezentat spre executare între anii 2001 și 2006.

7. La 22 mai 2006, dl M. a depus o cerere la Judecătoria sectorului Rîșcani solicitînd o prelungire a termenului de prescripție de trei ani pentru a putea executa hotărîrea în favoarea sa. El a susținut, *inter alia*, că el a depus o cerere de executare în 2001, împreună cu titlul executoriu, pretinzînd că acestea ar fi fost pierdute de către Departamentul de Executare a hotărîrilor judecătorești.

8. La 18 iulie 2007, Curtea de Apel Chișinău a respins în cele din urmă cererea domnului M. Aceasta a constatat, *inter alia*, că executarea unei hotărîri poate fi solicitată de o parte interesată în procedură în termen de trei ani de la data la care hotărîrea judecătorească a devenit definitivă și executorie. Din moment ce domnul M. a făcut o astfel de cerere formală doar aproximativ cinci ani după ce hotărîrea din 25 iulie 2001 a devenit definitivă, el a ratat termenul de prescripție. Instanța a constatat că domnul M. nu a putut prezenta nici o dovadă plauzibilă, care să justifice încălcarea termenului de prescripție și nu a putut demonstra afirmația sa ulterioară, că el a depus o cerere care a fost pierdută de către Departamentul de executare a hotărîrilor judecătorești.

9. La 20 iulie 2007 dl M. a depus o cerere de revizuire împotriva hotărîrii judecătorești din 18 iulie 2007. El s-a bazat pe articolul 449 (c) din Codul de procedură civilă (a se vedea punctul 14 de mai jos), și a susținut că, potrivit unei scrisori din 13 iulie 2007 trimise lui de către Departamentul de executare a hotărîrilor judecătorești, în răspuns la o scrisoare de a sa, un titlu executoriu a fost înregistrat de Departament la 31 iulie 2001, dar a fost returnat la Judecătoria sectorului Rîșcani două zile mai târziu.

10. La 22 august 2007, Curtea de Apel Chișinău a respins cererea dlui M. pentru reexaminare, deoarece motivul invocat de acesta nu cade sub incidența articolului 449 litera (c) din Codul de procedură civilă, și anume scrisoare din partea Departamentului de Executare a hotărîrilor judecătorești i-a devenit cunoscută, înainte de pronunțarea hotărîrii din 18

iulie 2007. În plus, documentul executoriu menționat în scrisoarea din 13 iulie 2007 nu se referă la executarea hotărârii din 25 iulie 2001, ci la aplicarea unei măsuri de asigurare ordonate de prima instanță cu mai multe luni înainte de data la care hotărârea din 25 iulie 2001 a devenit executorie. La 28 septembrie 2007 domnul M. a depus un recurs, din motive de drept, împotriva deciziei.

11. La 24 octombrie 2007 judecătorul S.N. a fost numit raportor pe acest caz.

12. La 14 noiembrie 2007, un complet de trei judecători de la Curtea Supremă de Justiție a admis recursul dl M., a casat decizia din 22 august 2007, și a dispus reexaminarea cererea de revizuire. Curtea Supremă de Justiție a considerat scrisoarea din 13 iulie 2007 ca un nou document, în sensul articolului 449 litera (c) din Codul de procedură civilă și a susținut că dl M. ar fi putut să le obțină mai târziu de 13 iulie 2007. Instanța nu a examinat constatările instanței inferioare referitor la faptul că documentul executoriu menționat în scrisoarea din 13 iulie 2007 nu se referă la executarea hotărârii din 25 iulie 2001, ci la aplicarea unei măsuri de asigurare ordonate de către prima instanță. Judecător S.N., desemnat raportor la 24 octombrie 2007, nu a participat la examinarea recursului.

13. La 28 octombrie 2008 Curtea Supremă de Justiție a emis o decizie în favoarea dlui M. ordonând executarea hotărârii Judecătorei Rîșcani din 25 iulie 2001 împotriva companiei reclamante.

II. DREPTUL NAȚIONAL RELEVANT

14. Prevederile relevante din Codul de procedură civilă privind revizuirea hotărârilor judecătorești:

Articolul 449

“Revizuirea se declară în cazul în care :

(c) după emiterea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri probatoare care au fost reținute de un participant la proces sau care nu au putut fi prezentate instanței într-o împrejurare ce nu depinde de voința participantului la proces;

Articolul 450

Cererea de revizuire se depune:

...

(d) în termen de 3 luni din ziua în care s-a descoperit înscrisul respectiv - în cazurile prevăzute la art.449 lit.c);”

Prevederile relevante din legea cu privire la Curtea Supremă de Justiție:

Articolul 8

“(1) Colegiul Civil și de Contencios Administrativ, Colegiul Comercial și Colegiul Penal sînt conduse de cîte un președinte și un vicepreședinte avînd următoarele atribuții:

(b) ... repartizează dosarele membrilor colegiului...”

Prevederile relevante din Codul de procedură civilă

Articolul 407

“Judecătorul raportor face parte în mod obligatoriu din completul de judecată la examinarea recursului. Dacă participarea lui în ședință este imposibilă, se numește un nou raportor cu cel puțin 3 zile înainte de judecarea pricinii.”

Prevederile relevante din legea cu privire la administrarea judecătorească:

Articolul 6 §1. Principiul distribuirii aleatorii a dosarelor

“(1) Activitatea de judecare a cauzelor se desfășoară cu respectarea principiului distribuirii aleatorii a dosarelor, cu excepția cazului cînd judecătorul nu poate participa la judecată din motive obiective.”

(2) Cauzele repartizate unui complet de judecată nu pot fi trecute altui complet decît în condițiile prevăzute de lege.

ÎN DREPT

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 6 § 1 AL CONVENȚIEI

15. Compania reclamantă s-a plîns că casarea hotărîrii Curții de Apel din 18 iulie 2007 a fost ilicită și a încălcat articolul 6 § 1 din Convenție. De asemenea, s-a plîns de schimbarea raportorului la recursul său în drept în fața Curții Supreme de Justiție (a se vedea punctul 12 de mai sus) și a susținut că, în urma schimbărilor în cauză Curtea Supremă de Justiție nu a fost un "tribunal stabilit prin lege".

Prevederile relevante ale articolului 6 § 1 al Convenției:

“Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî, fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. ...”

16. Guvernul a contestat acest argument.

A. Admisibilitatea

17. Curtea notează că prima parte a plângerii în temeiul articolului 6 nu este în mod vădit nefondată în sensul articolului 35 § 3 din Convenție. În continuare, constată că nu este inadmisibilă din orice alte motive. Prin urmare, trebuie declarată admisibilă.

18. Cu referire la a doua parte a plîngerii, în temeiul articolului 6, Guvernul a susținut că compania reclamantă nu a epuizat căile de atac interne și nu are statutul de victimă. Cu toate acestea, avînd în vedere constatările de mai jos (a se vedea punctul 36 de mai jos), Curtea nu consideră că este necesar de a ajunge la o concluzie cu privire la obiecțiile de admisibilitate invocate de către Guvern.

B. Cu privire la fond

19. Compania reclamantă a susținut că prin casarea hotărîrii din 18 iulie 2007 i-a fost încălcat dreptul său la un proces echitabil, astfel cum este garantat prin articolul 6 din Convenție. Scrisoarea din 13 iulie 2007 al Departamentului de Executare a hotărîrilor judecătorești nu a dezvăluit nici o "faptă nouă sau circumstanță esențială, care era necunoscută și nu ar fi putut fi cunoscută anterior" în sensul articolului 449 litera (c) din Codul de procedură civilă. Compania reclamantă a subliniat faptul că informațiile din scrisoarea din 13 iulie 2007 ar fi putut fi obținut de către solicitant în orice moment între 2001 și 2007. Compania reclamantă a ajuns la concluzia că cererea de revizuire a fost, în esență, un recurs deghizat și a încălcat principiul securității juridice.

20. Guvernul a susținut că revizuirea a fost o modalitate eficientă de a contesta o hotărâre judecătorească în cazul în care noi fapte au fost descoperite după ce hotărârea a devenit definitivă. Ei au dat exemplul Curții Internaționale de Justiție, care poate revizui hotărîrile sale în cazul în care noi fapte sau circumstanțe de o importanță decisivă sunt descoperite după adoptarea unei hotărîri. Cererea de revizuire a trebuit să fie făcută în termen de șase luni de la data la care noi fapte sau împrejurări au fost descoperite, dar nu mai târziu de zece ani de la data adoptării hotărîrii.

21. O situație similară ar putea fi găsită în Regulamentul Curții Europene a Drepturilor Omului. Dacă noi fapte cu privire la un caz care a fost încheiat au fost descoperite, iar în cazul în care aceste fapte ar fi putut avea un efect decisiv asupra rezultatului de procedură și au fost necunoscute sau nu au putut fi cunoscute, o parte ar putea cere Curții revizuirea hotărîrii, în termen de șase luni de cînd a dobândit cunoștințe despre acest fapt.

22. Guvernul a invocat, de asemenea, o recomandare a Comitetului de Miniștri în conformitate cu care Guvernele Statelor Membre au fost sfătuiți să garanteze o procedură de revizuire și de redeschidere a cazurilor.

6

23. Curtea Supremă de Justiție a considerat scrisoare din partea Departamentului de Executare a hotărârilor judecătorești din data de 13 iulie 2007 adresată dlui M. ca un fapt nou și esențial sau circumstanță care a fost necunoscută și nu ar fi putut fi cunoscute anterior, în sensul articolului 449 (c) din Codul de procedură civilă.

24. Curtea reiterează că articolul 6 § 1 din Convenție obligă instanțele să motiveze hotărârile lor. În *Ruiz Torija c. Spaniei* (9 decembrie 1994, seria A nr. 303-A), Curtea a constatat că omisiunea unei instanțe naționale de a argumenta motivele, pentru care nu permite o obiecție, că o acțiune este prescrisă, constituie o încălcare a dispoziției.

25. Dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe judecătorești, astfel cum este garantat de articolul 6 § 1 din Convenție trebuie să fie interpretat în lumina preambulului la Convenție, care, în partea sa relevantă, declară că supremația legii este o parte comună a patrimoniului Statelor Contractante. Unul dintre aspectele fundamentale ale supremația legii este principiul securității juridice, care impune, printre altele, că în cazul în care instanțele judecătorești au adoptat o hotărâre, hotărârea lor nu ar trebui să fie puse în discuție (a se vedea *Brumărescu c. României* [MC], nr 28342/95, § 61, CEDO 1999 VII, și *Roșca c. Moldovei*, nr. 6267/02, § 24, 22 martie 2005).

26. Certitudinea juridică presupune respect pentru principiul *res judicata* (a se vedea *Brumărescu*, citat mai sus, § 62), adică, principiul de finalitate a hotărârilor judecătorești. Acest principiu insistă asupra faptului că nici o parte nu este îndreptățită să solicite o revizuire a unei hotărâri judecătorești definitive și obligatorie doar pentru scopul de a obține o reexaminare și o nouă soluționare a cauzei. Competența Curții Supreme de revizuire ar trebui să fie exercitată pentru a corecta erorile judiciare și omisiunile justiției, dar nu să efectueze o nouă examinare. Revizuirea nu trebuie tratată ca un recurs deghizat, și simpla posibilitate de existența a două păreri pe această temă nu este un motiv pentru reexaminare. O abatere de la acest principiu este justificată, doar atunci când se face necesară în virtutea circumstanțelor de un caracter substanțial și imperios (a se vedea *Roșca*, citată mai sus, § 25).

27. Concluzia de mai sus în *Roșca* a fost elaborată în legătură cu procedura de anulare pentru cererile în care Procuratura Generală caută o cale de atac a hotărârilor judecătorești definitive cu care nu este de acord. Curtea a apreciat că această procedură, deși posibilă în temeiul dreptului intern, este incompatibilă cu Convenția, deoarece duce la "pierderea" unei hotărâri judecătorești definitive în favoarea sa, de către partea aflată în litigiu.

28. În ceea ce privește redeschiderea procedurii în baza descoperirii unor noi circumstanțe, Curtea observă că această chestiune a fost examinată în *Popov c. Moldovei* (nr. 2) (nr. 19960/04, 6 decembrie 2005), unde s-a constatat o încălcare a articolului 6 § 1 în utilizarea abuzivă a procedurii de revizuire. Curtea a statuat că, în cazul dat, redeschiderea procedurii, în sine, este compatibilă cu Convenția. Cu toate acestea, deciziile de a revizui

hotărârile judecătorești definitive trebuie să fie în conformitate cu criteriile legale relevante, și folosirea abuzivă a unei astfel de proceduri este contrară Convenției, cu referire la rezultatul său - "pierderea" hotărârii – echivalentă cu cererea de anulare. Principiile securității juridice și a supremației legii, impun Curții vigilență în acest domeniu (*a se vedea Popov (nr. 2), citată mai sus, § 46*).

29. În speță, Curtea notează că procedura de revizuire prevăzută de articolele 449 - 53 din Codul de procedură civilă într-adevăr, are scopul de a corecta erorile judiciare și omisiunile justiției. Sarcina Curții, exact ca în *Popov (nr. 2)*, este de a determina dacă această procedură a fost aplicată în concordanță cu articolul 6 din Convenție, și, astfel, a asigurat respectarea principiului securității juridice. Procedând astfel, Curtea trebuie să aibă în vedere faptul, că acesta este în primul rând responsabilitatea instanțelor naționale să interpreteze dispozițiile de drept intern (*a se vedea Waite și Kennedy c. Germaniei [MC], nr 26083/94., § 54, CEDO 1999-I*).

30. Este de remarcat faptul că, în conformitate cu articolul 449 (c) din Codul de procedură civilă din Moldova, revizuirea se declară, atunci când fapte sau circumstanțe noi și esențiale au fost descoperite, care erau necunoscute și nu au putut fi cunoscute anterior". În temeiul articolului 450 din același Cod, o cerere de revizuire poate fi depusă "în termen de trei luni de la data la care persoana în cauză a ajuns să cunoască circumstanțele sau faptele esențiale ale pricinii, care au fost necunoscute și nici nu au putut fi cunoscute pentru el sau ea mai devreme".

31. Decizia Curții Supreme de Justiție din 14 noiembrie 2007 citată ca temei pentru redeschiderea procedurilor, scrisoarea din 13 iulie 2007 de la Departamentul de Executare a hotărârilor judecătorești adresate dl M., în răspuns la scrisoarea sa, în care ultimul a declarat că un document executoriu a fost înregistrat de Departament la 31 iulie 2001 (*a se vedea punctul 9 de mai sus*).

32. Curtea notează, în primul rând, că la respingerea cererii de revizuire, prin hotărârea sa din 22 august 2007, Curtea de Apel a constatat că titlul executoriu menționat în scrisoarea din 13 iulie 2007 nu se referă la executarea hotărârii din 25 iulie 2001, care nu era definitivă și irevocabilă la acea dată. În casarea deciziei Curții de Apel, Curtea Supremă de Justiție nu a contrazis această constatare importantă.

33. În continuare, Curtea constată că nu există nici un indiciu în hotărârea Curții Supreme de Justiție din 14 noiembrie 2007, dacă scrisoare din partea Departamentului de Executare a hotărârilor judecătorești conținea "informații" care nu ar fi putut fi obținute anterior de către dl M. De asemenea, nu există nici o indicație că dl M. a încercat fără succes să obțină astfel de "informații", mai devreme decât 13 iulie 2007. În astfel de circumstanțe, Curtea consideră că nu se poate califica scrisoarea din partea Departamentului de Executare a hotărârilor judecătorești din 13 iulie 2007 ca "noi fapte sau circumstanțe care erau necunoscute și nu ar fi putut fi

8

cunoscute anterior", de către părți în procedură. Mai mult, nu există nici o mențiune în hotărârea Curții Supreme de Justiție despre termenul limită de trei luni pentru solicitarea revizuirii sau de orice alt motiv constatat de Curtea Supremă de Justiție pentru a justifica extinderea termenului limită (*a se vedea, mutatis mutandis, Ruiz Torija, citată mai sus*).

34. Prin urmare, Curtea consideră acțiunea de revizuire a litigiului, în esență, este o încercare de re-argumentare a cazului, în punctele în care dl M. ar fi putut, dar nu le-a invocat în procesul care s-a încheiat cu hotărâre definitivă la 18 iulie 2007. A fost de fapt un "recurs deghizat" al cărui scop era de a obține o nouă examinare a cauzei, decât revizuirea în conformitate cu articolele 449-453 din Codul de procedură civilă.

35. Prin satisfacerea cererii de revizuire a dlui M., Curtea Supremă de Justiție a încălcat principiul securității juridice și a accesului la justiție a reclamantului în temeiul articolului 6 § 1 din Convenție (*a se vedea, mutatis mutandis, Roșca, citată mai sus, § 28*). În plus, prin faptul că nu s-a motivat repunerea în termen a pârâtului, în temeiul căruia s-ar putea solicita o reexaminare, Curtea de Apel a încălcat dreptul reclamantului la un proces echitabil (*a se vedea punctul 24 de mai sus*).

36. În lumina celor expuse mai sus, Curtea consideră că a existat o încălcare a articolului 6 § 1. În aceste circumstanțe, nu se consideră necesar să se examineze, adițional, orice alte aspecte ale procedurii în sensul respectării, sau nu a dispoziției.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL 1 AL CONVENȚIEI.

37. Compania reclamantă s-a plîns că hotărârea Curții Supreme de Justiție din 14 noiembrie 2007 a avut ca efect încălcarea dreptului său la proprietate, garantat de articolul 1 din Protocolul 1 al Convenției. Articolul 1 din Protocolul nr 1, prevede:

"Orice persoana fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauza de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional...."

38. Guvernul nu a fost de acord cu reclamant și a susținut că nu a existat nici o încălcare a articolului 1 din Protocolul 1 al Convenției.

A. Admisibilitatea

39. Curtea observă în continuare că această pretenție nu este vădit nefondată, în sensul articolului 35 § 3 al Convenției. Nu a fost stabilit nici un alt temei pentru a o declara inadmisibilă. Prin urmare, aceasta urmează a fi declarată admisibilă.

B. Cu privire la fond

40. Curtea consideră că compania reclamantă a avut o "posesie" în sensul articolului 1 din Protocolul nr 1, și anume suma de bani de care a fost degrevată de a o întoarce dl M. în temeiul hotărârii Curții de Apel din 18 iulie 2007. Anularea hotărârii după ce a devenit definitivă și irevocabilă constituie o ingerință în dreptul beneficiarului de a se bucura de bunurile proprii (*a se vedea Brumărescu, citat mai sus, § 74*). Chiar presupunând că o astfel de ingerință poate fi privită ca servind unui interes public, Curtea constată că nu a fost justificată, deoarece proporționalitatea nu a fost păstrată și compania reclamantă a fost obligată să suporte o povară individuală și excesivă (*a se compara Brumărescu, citat mai sus, §§ 75-80*).

41. Rezultă că a existat o încălcare a articolului 1 din Protocolul 1 al Convenției.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE.

42. Articolul 41 din Convenție prevede:

“Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

42. Compania reclamantă a susținut că nu este pregătită să prezinte pretențiile cu privire la satisfacția echitabilă, deoarece compania este în proces de insoalabilitate și că a preferat să lase această întrebare pentru o examinare mai târzie. Guvernul nu a obiectat.

43. Curtea consideră că problema aplicării articolului 41 nu este pregătită pentru decizie. Chestiunea trebuie să fie în consecință, rezervată și o nouă procedură să fie fixată, luând în considerație și posibilitatea ajungerii la un acord între Guvernul Moldovei și compania reclamantă.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* admisă pretenția;
2. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a articolului 6 § 1 al Convenției;
3. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a articolului 1 din protocolul 1 al Convenției;

10

4. *Hotărăște* că problema aplicării articolului 41, în speță nu este gata pentru decizie și, în consecință,
- (a) *rezervă* chestiunea menționată în totalitate;
 - (b) *invită* Guvernul și compania reclamantă să prezinte, în termen de trei luni de la data la care hotărîrea devine definitivă, în conformitate cu articolul 44 § 2 din Convenție, observațiile lor scrise cu privire la această chestiune și, în special, să notifice Curtea de orice acord la care ar ajunge;
 - (c) *rezervă* procedura ulterioară și *deleagă* președintelui Camerei puterea de a stabili același lucru dacă este necesar.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 13 septembrie 2011, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte